

Бъседи за слънчевата система.

(По Д-ръ Х. Херибергъ).

II.

Нко наблюдаваме небото нощъ при хубаво врѣме, забѣлзваме тутакси голѣмото множество звѣзди, които го покриватъ; ако се вгледаме въ тѣхъ, лесно ще забѣлѣжимъ, че тѣ всичкитѣ не свѣтятъ съ еднаква сила. Най-напрѣдъ ще видимъ, че свѣтлината на нѣкои звѣзди е много по-силна отъ оная на нѣкои около нея близко стоящи звѣзди, а послѣ ще видимъ, че и самата свѣтлина на нѣкои се отличава отъ оная на другитѣ по своята боя. Освѣнъ това, можемъ да забѣлѣжимъ, че нѣкои отъ звѣздитѣ не измѣнятъ никакъ положението си спрѣмо други звѣзди, че сѣ неподвижни и постоянни — такива наричаме *постоянни звѣзди*. Човѣшкиятъ умъ не е опрѣдѣлилъ още числото на тия постоянни звѣзди и едва ли ще успѣе единъ день да ги опрѣдѣли, та се е задоволилъ съ една приблизителна оцѣнка. Тѣхното число е около 1234 милиона! Подраздѣлението на постояннитѣ звѣзди става обикновено въз основа на тѣхната сила на свѣтлината; съ просто око можемъ да виждаме постояннитѣ звѣзди отъ 6-та степенъ, а съ помощта на силни далекогледы можемъ да различаваме постоянни звѣзди дори отъ 15-та степенъ. Едно такова дѣление по степенъ прави науката днесъ. Обаче въ старо врѣме, когато науката не е имала такива срѣдства за опрѣдѣляне силата на свѣтлината на отдѣлнитѣ звѣзди, фантазията на старитѣ народи, особно на халдейци и гърци, за по-лесно оправяне въ небесното пространство си е послужила съ уприличаване различнитѣ съзвѣздия на различни животни или картини и имъ е дала имена, които науката е запазила и до днесъ. Тѣй напр., ние споменахме съзвѣздието „Голѣ-